

— Ахъ, колко е днесъ у дома чистичко и топло! Кой ли е печката запалилъ и госба ни е сварилъ?

И всѣки взелъ своята лъжица и седнали на масата. Гледатъ — на масата имъ — още една лъжица, сѣща като тѣхнитѣ. Принцоветѣ се гледали единъ другото и се чудѣли:

— Това е лъжичката на сестра ни; а тя като е тукъ, и сестра ни не е далеко, казали си братята.

— Ако тази лъжица е на сестра ни и ако тя е тукъ, ние трѣбва да я убиемъ; тя е виновата за нашето нещастие, казалъ най-стариятъ принцъ, а принцесата лежала подъ кревата и чувала всичко.

— Не, казалъ най-малкиятъ, — грѣхота е да я убиваме. Тя не е виновата. Ако нѣкой е виновенъ, това е нашата майка.

И тѣ почнали да търсятъ сестра си низъ цѣлата кѣщица, най-сетнѣ прѣтърсили подъ креватитѣ и я намѣрили. Най-стариятъ братъ пакъ почналъ да вика, че трѣбва да я убиятъ, но тя заплакала и почнала да му се моли:

— Не ме убивай, милички братко! Азъ колко години съмъ тѣжила за васъ, търсихъ ви и съмъ готова живота си да положи само да ви спася!

— Добрѣ, ако ти искашъ да ни спасишъ, — казали тѣ, — живѣй при насъ. Ти можешъ да ни спасишъ, ако искашъ.

Кажете ми само — какъ, и азъ всичко ще направя! — казала принцесата.

— Събери блатенъ пухъ, казали принцоветѣ, изпрѣди го на прѣжда, изтъчи отъ него платно, а отъ него скрой и оший една дузина шапки, дузина ризи и дузина кърпи за носъ. Но докато работишъ, ти не бива нито да приказвашъ, нито да се смѣешъ, нито да плачешъ, — тогасъ ние сме спасени.